
Svend Åge Hansen, Vandel Savværk, fortæller fra Vandel.

En frygtelig sygdom – en fortsættelse

Lige her for nylig var jeg på besøg hos et gammelt familiemedlem. En ældre dame på ca. 85 år, som hedder Ester Jensen. Jeg berettede så for hende, at jeg havde skrevet en afhandling omhandler sygdommen tuberkulose her i Vandel området.

Hun hørte herefter på fortællingen, som jo var den foranliggende beretning.

Da jeg var færdig hermed, udbød Ester: ”Men du har da ikke fortalt om, hvordan Marius reddede faster (faster var Marius’ søster og hed Kathrine Hansen. Hun blev som voksen gift med en Michael Hansen, hvorefter de bosatte sig i landsbyen Ørum ved Daugård).

Ester fortalte mig nu en historie, som jeg aldrig havde hørt før. Men jeg besluttede, at den skulle med, da den jo lige netop omhandlede samme emne og til dels de samme personer.

Hermed følger så Esters beretning:

Da Marius’ søster Katrine Hansen var ung, fik hun tuberkulose. Hun blev meget syg, og de for sygdommen kendte symptomer florerede i vid udstrækning. Familien plejede og passede hende, så godt man kunne; men det hjalp ikke. Så man stod tilsyneladende magtesløse overfor denne alvorlige sygdom. Det pinte især Marius at se søsteren sygne hen; men da han som før omtalt var en handlingens mand, prøvede han på en eller anden måde at få problemet overført til en praktisk arbejdsopgave. Han studerede nu indenlandske og også udenlandske aviser og opdagede herved, at en vis professor et sted langt nede i Tyskland havde opfundet et vidundermiddel – en slags røgelse af en art, som kunne om ikke helbrede så i det mindste lindre symptomerne.

Han pakkede nu sin kuffert og tog på eget initiativ ned til Tyskland. Her lykkedes det ham ikke kun at lokalisere professoren; men også at komme i kontakt med denne. Endvidere lykkedes det ham at erhverve noget af det vidundermiddel, som måske kunne have en gavnlig virkning på den omtalte sygdom. Midlet var mig bekendt i en eller anden pulverform.

Da Marius kom hjem tog han nu et gammelt klædeskab, hvor han borede en mængde huller. Derpå anbragte han en stol derinde, hvorpå han satte søsteren tilrette. Derefter hældte han substansen, han havde hjembragt, i en skål, hvorefter han antændte denne. Der udviklede sig derpå en fin grå røg, som søsteren iblandet den friske luft fra de mange huller indåndede. Om denne mirakelkur virkede skal jeg lade ubesvaret; men det korte med det lange, Kathrine kom sig og levede resten af sit liv uden mén efter sygdommen.

Mange år efter, da hun i anden anledning var til en røntgenundersøgelse, kom der en læge hen til hende og spurgte, om hun ikke havde haft en alvorlig lungesygdom som ung. Det kunne hun jo kun bekræfte. ”Jeg kunne vel ikke få navnet på den læge, der helbredte dig dengang?”, spurgte lægen. ”Det var nu ingen læge, der kurerede mig; men derimod min bror, der hjalp mig”, svarede hun. Herefter fik lægen hele historien om broderens ekspedition langt ned i Tyskland til den der kendte professor, og hvordan han efter hjemkomsten med forhåndenværende midler havde gjort en indsats.

Jeg er ikke helt klar over, om denne beretning skete før eller efter den foranliggende episode.

Ligeledes kan det også give stof til eftertanke – ja, ligefrem drages paralleller til de i dag kræftsyge patienter, der helt eller delvist er opgivet af den danske lægestand. Disse patienter prøver nogle gange at rejse netop til Tyskland for der at blive behandlet af de bedste udenlandske læger, som findes her. Dette giver disse personer et sidste håb. Og det er jo lige netop håbet, man ikke må miste.

Svend Aage